

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 241/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Z. P., D., a A. P., Z., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 Co/313/2011-53 z 30. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Z. P. a A. P. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. apríla 2012 doručená sťažnosť Ing. Z. P. a A. P. (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky [ďalej len „ústava“; (sťažovatelia síce v petite sťažnosti *expressis verbis* nenamietajú porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, avšak keď

tvrdia, že krajský súd „odmietol prejednať naše vlastníctvo a vydať rozsudok, ktorého sme sa žalobou domáhali,“ dospel ústavný súd k záveru, že takto formulované výhrady smerujú aj proti porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy; rovnako tak, pokiaľ sťažovatelia v petite sťažnosti označili len čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že z jej odôvodnenia vyplýva, že namietajú aj porušenie jeho odsek 4)] a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 Co/313/2011-53 z 30. januára 2012 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uvádzajú, že sa rozhodnutím správneho orgánu – Okresného úradu v B., odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. 799/1997 z 29. októbra 1997 stali vlastníkmi *«spoluvlastníckych podielov na pozemku evidovanom na Správa katastra B., katastrálne územie D. vedeného na liste vlastníctva č..., pod A parcela registra „E“ a to parcelné číslo... trvalé trávne porasty o celkovej výmere 3700 m², Ing. P. Z. vedený pod B5 spoluvlastnícky podiel 1/12 a P. A. vedená pod B1 spoluvlastnícky podiel 1/2. Vlastníctvo sme nadobudli uvedeným rozhodnutím... podľa zákona SNR č. 330/1991 Zb. § 39 odst. (1) a (2) prevodom z vlastníctva štátu na nás, lebo my sme mali osadnícke právo k tomuto pozemku a užívali sme ho, pretože sa na nás vzťahovali pomery podľa zákona č. 224/1925 Zb., čo sme preukázali v riadnom správnom konaní v rokoch 1994 až 1996 príslušnému správne mu orgánu v procesnom konaní podľa zákona č. 71/1967 Zb. Následne po tom koncom roku 1997 na Správe katastra B. na základe rozhodnutia správneho orgánu č. 799/1997 sme boli zapísaní na list vlastníctva č. 2721 ako vlastníci spoluvlastníckych podielov na uvedenom pozemku KN „E“ č. p... v uvedených spoluvlastníckych podieloch.*

Vlastníctvo nám k 1. 1. 2003 preukázateľne vzniklo respektíve bolo opätovne potvrdené aj z titulu zákona 293/1992 Zb. §-u 10 odsek (1) k 01. 01. 2003 vydržaním. Pozemok sme od roku 1992 užívali vykonávali svoje vlastnícke práva a následne sme boli už aj zapísaní ako vlastníci na LV č... D., pozemok registra „E“ číslo parcely... trvalé trávne porasty o výmere 3700 m² spoluvlastnícke podiely Ing. P. Z. vo veľkosti 1/12 a P. A. 1/2.

Vlastníctvo nám k 01. 01. 2007 preukázateľne vzniklo respektíve bolo ešte raz opätovne potvrdené aj z ďalšieho titulu, vydržaním podľa Občianskeho zákonníka § 134

k 01. 01. 2007, keď od 01. 01. 1997 sme vykonávali taktiež dobromyseľne naše vlastnícke práva a to nepretržite desať rokov a naša dobromyseľná držba nebola rušená. V rámci konania podľa zákona 330/1991 Zb. sme obdržali v novembri 1996 prípis od správneho orgánu aj s jednoznačným vyjadrením, že pozemok patrí nám a nikto ani K. G. ako účastníčka konania aj keď bola riadne písomne poučená nepodala v rámci tohto konania námietku ani podanie na súd, kde by si uplatňovala domnelé právo na tento pozemok. Splnením všetkých podmienok pre vydržanie spoluvlastníckych podielov ako zapísaní vlastníci pozemku na LV č... sa potvrdilo naše vlastníctvo dňom 01.01.2007.».

Dňa 24. septembra 2007 podal žalobca A. K. na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) žalobu o určenie, že pozemok, ktorý je evidovaný na Správe katastra B., kat. úz. D., na LV č..., pod A parc. registra E, a to parc. č... – trvalé trávnaté porasty o výmere 3700 m² (ďalej len „sporný pozemok“), patrí do dedičstva po jeho zomrelej matke G. K. a otcovi V. K. Okresný súd rozsudkom č. k. 20 C/164/2007-83 z 15. apríla 2008 určil, že sporný pozemok patrí do dedičstva po nebohej G. K., a krajský súd rozsudkom č. k. 15 Co/198/2008-137 zo 17. septembra 2008 jeho rozhodnutie potvrdil.

Sťažovatelia v sťažnosti ďalej uvádzajú, že sú «stále vlastníci uvedených spoluvlastníckych podielov na uvedenom pozemku p. č... o výmere 3700 m² v k. ú. D. čo jednoznačne určuje platný zákon!

Naše takto nadobudnuté vlastníctvo je a bolo chránené presne ustanovením zákona a naše vlastnícke práva spoluvlastníckych podielov na pozemku KN „E“ p. č... získané podľa zákona 330/1991 Zb. §-u 39 odsek (1) a (2) ani žalobou K. A. z 24. 9. 2007 nemohlo byť dotknuté ani žiadnym rozsudkom súdu, lebo zákon 293/1992 § 10 odsek (2) v platnom znení stanovuje, že práva nadobudnuté podľa zákona 330/1991 Zb. § 39 ods. 1., a 2., nemôžu byť ani žalobou pozemnoknižného vlastníka dotknuté! Ak nemohlo byť právo dotknuté žalobou, nemôže byť dotknuté ani rozsudkami súdov, ktoré vychádzajú z tejto žaloby. K. A. ani jeho matka nebola nikdy do 24. 9. 2007 do doby, kedy bola podaná žaloba, zapísaní ako vlastníci pozemku KN „E“ č. p... o výmere 3800 m² na liste vlastníctva č... ani na žiadnom inom liste vlastníctva na Správe katastra B.».

Sťažovatelia sa preto návrhom doručeným okresnému súdu 12. apríla 2011 domáhali v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C/53/2011 určenia vlastníckeho práva k spornému pozemku proti A. K.

Okresný súd pri skúmaní splnenia podmienok konania zistil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C/164/2007 už predtým rozhodol s rovnakými účastníkmi konania a rovnakým meritom sporu o určenie vlastníckeho práva k spornému pozemku. Okresný súd preto uznesením sp. zn. 16 C/53/2011 z 15. júna 2011 v spojení s opravným uznesením z 22. septembra 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 15. júna 2011“) konanie vedené pod sp. zn. 16 C/53/2011 zastavil. Krajský súd namietaným uznesením odvolaním napadnuté prvostupňové uznesenie potvrdil.

Namietaným uznesením krajského súdu došlo podľa názoru sťažovateľov k odmietnutiu prerokovať ich žalobu o určenie ich vlastníctva a „*vydať rozsudok, ktorého sa... žalobou domáhali nám bolo porušené naše základné právo ochrany vlastníctva a tým aj základné ľudské práva. V zdôvodnení uznesenia súd ani len neuviedol, prečo sa nezaoberal ustanovením zákona č. 293/1992 Zb. § 10 ods. (2), kde je ustanovené, že naše práva ani žalobou K. A. na súde nemohli byť dotknuté, keď sme to do žaloby výslovne uviedli...*

Uznesením došlo k poškodeniu našich zákonom chránených vlastníckych práv so značným majetkovým dosahom, čo je veľmi závažný skutok, preto týmto žiadame odstránenie jeho dôsledkov.“

Sťažovatelia v ďalšej časti sťažnosti poukazujú na „*veľmi závažn[é] pochyben[ia]*“ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 20 C/164/2007, teda v tom, v ktorom už bola právoplatne vyriešená otázka určenia vlastníctva k spornému pozemku.

V nadväznosti na uvedené sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo Ing. Z. P. a A. P. na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1, 4 Listiny základných práv a slobôd... Rozsudkom

(správne má byť uznesením, pozn.) Krajského súdu Banská Bystrica z 30. 01. 2012 17 Co/313/2011-53 porušené bolo.

Rozsudok (správne má byť uznesenie, pozn.) Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17 Co/313/2011-53 z 30. 01. 2012 v celom rozsahu ruší a vec vracia Krajskému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Krajský súd Banská Bystrica je povinný uhradiť sťažovateľovi Ing. Z. P. a A. P. trovy právneho zastúpenia.“

Sťažovatelia k sťažnosti pripojili žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom z dôvodu, že v ich „veku považuj[ú]takýto postup za najschodnejší“.

Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že uznesením sp. zn. I. ÚS 33/2010 z 3. februára 2010 bola sťažnosť sťažovateľov, v ktorej namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co/198/08 zo 17. septembra 2008, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie okresného súdu, že sporný pozemok patrí do dedičstva po nebohej G. K., odmietnutá ako oneskorene podaná.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 214/2010).

V nadväznosti na to ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny namietaným uznesením krajského súdu.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 17 Co/313/2011-53 z 30. januára 2012

Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite

zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovanych ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Ústavný súd sa pri výkone svojej funkcie podľa ústavy zameriava na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie vnútroštátnych právnych predpisov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a slobodách.

V zmysle § 103 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) súd prihliada kedykoľvek na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže vo veci konať, pričom k neodstrániteľným nedostatkom konania možno zaradiť aj prekážku *res iudicata* (veci už raz rozhodnutej podľa § 159 ods. 3 OSP, podľa ktorého len čo sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova).

V danej veci okresný súd už v predchádzajúcom konaní rozsudkom sp. zn. 20 C 164/2007 z 15. apríla 2008 určil, že sporný pozemok „*patri v celosti*“ do dedičstva po G. K. a prvostupňový rozsudok bol ako vecne správny potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co 198/2008 zo 17. septembra 2008.

Sťažovatelia podali 12. apríla 2011 okresnému súdu návrh na určenie vlastníckeho práva k spornému pozemku proti A. K., ktorý ho nadobudol ako dedič po poručiťke G. K. Menovaný podaním doručeným okresnému súdu 24. mája 2011 žiadal konanie iniciované sťažovateľmi zastaviť z dôvodu, že v rovnakej veci už prebehlo na okresnom súde konanie vedené pod sp. zn. 20 C 164/2007, v ktorom vystupovali tí istí účastníci, bol totožný predmet konania a bolo vykonané rovnaké dokazovanie, ako navrhli sťažovatelia vo svojom návrhu.

Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia uviedol:

«Návrhom doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica 12. 04. 2011 sa žalobcovia Ing. Z. P... a A. P... domáhali proti žalovanému A. K..., že Ing. Z. P. je podielovým spoluvlastníkom v rozsahu 1/12-iny a A. P. je podielovou spoluvlastníčkou v rozsahu 1/2 pozemku evidovaného na Správe katastra B. na liste vlastníctva č... pre katastrálne územie D. ako parcela registra „E“ č... – trvalé trávne porasty o výmere 3700 m² na tom skutkovom základe, že sa žalobcovia stali vlastníkom spoluvlastníckych podielov k pozemku č... na základe rozhodnutia správneho orgánu Okresného úradu OPPaLH v B. č: 799/1997 z 29. 10. 1997 ako právni nástupcovia pôvodných osadníkov. Žalobcovia navyše splnili všetky podmienky pre vznik vlastníckeho práva aj vydržaním podľa zákona č. 293/1992 Zb. Právna predchodkyňa žalovaného G. K. nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti vydržaním k 01. 01. 1992 a rozhodnutia súdov v konaní 20 C/164/2007 Okresného súdu Banská Bystrica boli vydané na základe nepravdivých údajov poskytnutých A. K.

Konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 20 C/164/2007 začalo 24. 09. 2007 na návrh navrhovateľa A. K... proti odporcom 1/ A. P..., Ing. E. L..., 3/ J. P..., 4/ Ing. Z. P... a 5/ S. L... Jeho predmetom bolo určenie vlastníckeho práva poručiťelky G. K., ktorá zomrela 20. 01. 1999 k parcele registra „E“ č... – trvalé trávne porasty o výmere 3700 m² evidovanej u Správy katastra B. na liste vlastníctva č... pre katastrálne územie D. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 17 Co/198/08-137 zo 17. 09. 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 18. 11. 2008 potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bolo určené, že pozemok parcela EKN... – trvalé trávne porasty o výmere 3700 m² zapísaná na liste vlastníctva č... pre katastrálne územie D. patrí v celosti do dedičstva po nebohej G. K., ktorá zomrela 20. 01. 1999. Z dôvodov rozhodnutí súdov vo veci 20 C/164/2007 je zistiteľné, že sa súdy vypořádali s tým, či žalovaní mohli ako právni nástupcovia pôvodných osadníkov nadobudnúť vlastnícke právo k parcele EKN... na základe rozhodnutia Okresného úradu v B. č. 799/1997 z 29. 10. 1997, ktorým bol schválený Register pôvodného stavu – zjednodušený register pôvodného stavu pre katastrálne územie D. spracovaný zhotoviteľom registra – L. Z. Súdy posudzovali aj otázku, či mohla právna predchodkyňa navrhovateľa v konaní 20 C/164/2007 G. K. nadobudnúť vlastnícke právo k parcele EKN... vydržaním a kedy sa tak stalo. Žalobcovia Ing. Z. P.

a A. P. sa už v konám 20 C/164/2007 Okresného súdu Banská Bystrica (kde vystupovali v pozícii žalovaných) tvrdili, že sú podielovými spoluvlastníkmi parcely EKN... na základe rozhodnutia Okresného úradu OPPaLH B. a titulom vydržania. Ich obranu súdy posúdili ako nedôvodnú a rozhodli, že parcela EKN... patrí do dedičstva po nebohej G. K.»

Ďalej krajský súd poukázal na § 159 ods. 1, 2 a 3 OSP, podľa ktorého „doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný. Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého. Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.“.

Napokon krajský súd poukázal aj na to, že „na prekážku rozsúdenej veci musí súd prihliadať v každom období konania z úradnej povinnosti. Právoplatné rozhodnutie súdu tvorí prekážku veci rozsúdenej vtedy, ak v pôvodnom konaní sa o totožnom predmete konania rozhodlo medzi totožnými účastníkmi konania. Okresný súd správne konštatoval totožnosť predmetu konania, o ktorom rozhodol Okresný súd Banská Bystrica v konaní 20 C/164/2007 a ktorého predmet vymedzili žalobcovia v konaní 16 C/53/2011. Pre ustálenie, že ide o prejednanie veci medzi totožnými účastníkmi konania, nie je na prekážku, že vo veci 20 C/164/2007 okrem účastníkov konania 16 C/53/2011 Ing. Z. P., A. P. na strane jednej a A. K. na strane druhej vystupovali aj ďalší účastníci Ing. L. L., J. P. a S. L., ani že sú v konaní 16 C/53/2011 v opačnom procesnom postavení. Rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica v konaní 20 C/164/2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co/198/2008 je pre účastníkov konania 16 C/53/2011 záväzné a nemôže byť otázkou vlastníckeho práva k parcele EKN... v katastrálnom území D. medzi týmito účastníkmi na rovnakom skutkovom základe prejednávaná znova. Existencia prekážky veci rozsúdenej je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, pri zisteniach ktorej musí súd podľa § 104 ods. 1 O. s. p. zastaviť. Okresný súd správne vec právne posúdil, keď konanie podľa § 104 ods. 1 O. s. p. zastavil. Zákonnému príkazu nepriznať žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak bolo konanie zastavené, zakotvenom v § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. zodpovedá

aj rozhodnutie okresného súdu o trovách konania. Preto bolo uznesenie okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdené.“.

Ústavný súd po oboznámení sa s namietaným uznesením krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd správne posúdil skutkový a právny stav uvedenej veci, a keď potvrdil uznesenie okresného súdu z 15. júna 2011, ktorým bolo konanie vedené pod sp. zn. 16 C/53/2011 zastavené, postupoval ústavne akceptovateľným spôsobom. Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia analyzoval zo skutkového a právneho hľadiska napadnuté uznesenie okresného súdu z 15. júna 2011 a takisto sa vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľov uvedenou v odvolaní proti uzneseniu o zastavení konania, pričom zároveň uviedol dôvody, pre ktoré sa nemožno stotožniť s právnymi názormi sťažovateľov. Skutočnosť, že sťažovatelia nesúhlasia s právnym názorom krajského súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného uznesenia a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03, III. ÚS 21/06), pričom v danej veci podľa názoru ústavného súdu o takýto prípad nejde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že uvedené skutočnosti neumožňujú vysloviť názor, že by namietaným uznesením mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny uznesením krajského súdu č. k. 17 Co/313/2011-53 z 30. januára 2012

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny namietaným uznesením krajského súdu poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 396/08), súčasťou ktorej je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 11 ods. 1 a 4 listiny), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 11 ods. 1 a 4 listiny) by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľmi označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd v nadväznosti na to konštatuje, že nie je daná ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základnými právami podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Sťažnosť je preto v tomto rozsahu zjavne neopodstatnená a ústavný súd ju z toho dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Navyše, ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z jeho odôvodnenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že ním mohlo dôjsť k zásahu do základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny. Krajský súd a rovnako tak pred ním okresný súd aplikovali v právnej veci sťažovateľov príslušné zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku) a rozhodli v zmysle ustálenej judikatúry všeobecných súdov.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov na ochranu ústavnosti nezaoberal.

Obdobne bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu na ich zastupovanie v konaní pred ústavným súdom a odkazovať ich na Centrum právnej pomoci (ďalej len „centrum“), ktoré bolo zriadené na sprístupnenie právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi zákonom č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. (pričom s účinnosťou od 1. januára 2012 sa systém sprístupňovania právnej pomoci osobám v hmotnej núdzi prostredníctvom centra vzťahuje aj na väčšinu konaní pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2012